

רחל מרחלת על כל העולם

רצה בעיניים

זה היה קרב נורא. נעמי ארוהה התנפלה על הבחורה המסכנה שישבה בשקט ליד השולחן, תפסה את צווארה ב שתי ידיה האמיצות — ומשכה. לא עבר רגע, ולתדהמתו העצומה של הקהל נפל גופה של הנערה על הריצפה. ראשה — ראש ערמוני, עם שיער חלק, גולש רכות על מה שהיה פעם צוואר — הגולש של הבחורה נשאר בידיה הרצחניות של נעמי. "מה עשיתי?" התפלצה נעמי, "הרגתי אותה. הרגתי אותה. מה עשיתי, אלוהים, מה עשיתי."

איש לא ניגש לנחם אותה. האנשים עמדו סביבה, במעגל מאיים, ודאגו שלא תצא מהמקום, עם הראש בידיה.

מישהו בעל עשתונות חוקים הציע לה גיש צורה לגוף ששכב על הריצפה. הנא" ספים נזכרו בו באמת, התכופפו אליו, ואז קרה דבר נורא. הגוף, מעצמו, בלי כל עזר רה, התרומם מהריצפה והאנשים, לתדהמתם הרבה, נזכרו שלגוף הזה, מלבד הראש ש נמצא ברגע זה בידיה של נעמי ארוהה, יש עוד ראש. "יש לה שני ראשים. תיזהרו, שני ראשים," צעק מישהו.

הבחורה התרוממה מהריצפה, ניצרה את בגדיה, ואז אפשר היה להבחין שם בעוד דבר נוסף: שעל הראש שנמצא באותו רגע על צוואר הבחורה אין שיער, ואילו הראש שנמצא באותו רגע בידי נעמי ארוהה יש בו המון שיער, ולעומת זה אין בו ראש. נעמי תפסה את ראשה ונעשה. "זאת סיאה," היא פרצה בצחוק ורצה איתה ל בית-השימוש.

כל הערב הנורא הזה התחיל ימים מים פר לפני כן, כשבוסה בוסתנאי, גרושה של נעמי ארוהה, הלך לדיסקוטק של ינוקא ופגש שם בנערה נחמדה, עם שיער ערמוני, גולש ברוך על הכתפיים.

הבחורה מצאה חן בעיניו. הוא הזמין אותה לכוסית, והזמין אותה לשיחה, ואחר כך הזמין אותה לשמוע תקליטים אצלו, ואחר כך וכו' וכו'. כעבור שלושה ימים הוא כבר היה אצל הרופא למחלות מין. יש אנשים שמתאבדים בגלל דברים כאלה, יש אנשים שמתגרשים בגלל זה. אצל

משפחת בוסתנאי מופיע במיקרים כאלה רצה בעיניים, והם הולכים להרביץ מכות. לכן, כששמעה נעמי ארוהה ביום רשני בבוקר, מה שאמר הרופא לבעלה לשעבר, היא הלכה לבקש נקמה. "הרופא אמר," היא הסבירה לכל מי ש עמד בדרכה, "יש לי מיטקה מהרופא," והאנשים הבינו שהרופא רשם לה ברצפט להרביץ לבחורה. היא עברה קודם כל בקליפורניה ולא מצאה שם מה שחיפשה. היא הלכה לפרדו ריקה והמקום היה ריק, ואז היא הגיעה לדיסקוטק של ינוקא, העיפה מבט על המ קום וראתה שלושה אנשים יושבים באחד השולחנות: יוסי בנאי, אילי גורליצ'י קי וזאת ששערה הערמוני הגולש הביא

המנהל והמורה

השבוע עזב בנימין גיבלוי, שהוא היום מנהל חברת "שמן", את ביתו ואת אחיטוב.

גיבלוי

גיבלוי הכיר נשים רבות בימי חייו, אבל מאז נשואיו לא עזב את הבית. אלישבע אחיטוב, לעומת זאת, ניהל לה כבר מזמן חיים לא-סדירים עם בעלה. בשנות נשואיה הראשונות היא היתה מאושרת ושבעת-רצון. היא היתה מורה בחיפה, הפכה במשך הזמן סגנית מנהל בבית-הספר, דאגה לבעלה ולבני תה, ולתלמידותיה, והיתה מרוצה מחייה השקטים.

אבל יום אחד הגיעו חיים טופול ואשתו לחיפה, כדי לשחק בתיאטרון החיפאי. הם הכירו את אלישבע, קירבו אותה אליהם, ואלישבע שהחלה לה כיר אמנים, אנשי-צמרת, סופרים עינייה נפקחו. מיתאום היא הבחינה בכך שבעלה החשמלאי אינו כל-כך מבריק כמו משה שמיר, הוא אומנם יפה ובנות חיפה מביטות בה בקינאה, אבל מה זה לעומת מבטי הקינאה שבהם מסתכלים על גליה טופול?

היחסים בבית התחדדו, בני-הזוג עבדו לגור בדירות נפרדות, ולאחר שאלו שבע הכירה את גיבלוי היא קיבלה גם את, וחגגו את המאורע בכורה של "אנריקו" בתיאטרון הקאמרי.

אמרתי לך. בכמה את מעריכה את זה? עשרים אלף דולאר לפחות, לא?" וכשהתברר שהאחות עצמה הסתלקה מבית לכבוד ארוחת-הערב החגיגית וילקחה איתה את בעלה והשאירה לאחיה פתק: "בועז, אני נורא מצטערת, היינו מוכרחים

הוא מאושר, כי יש לו בניוירוק אחות. "כנראה שבקרוב אקבל עבודה," הוא יושב ומשוחח עם ירד חדש שגילה לא מכבר, "הבטיחו לי שברגע שמתפנה שם המקום אני הראשון שמקבל. הנה למשל אחותי, אתה יודע יש אצלה בבית ריהוט בסינגון רוקוקו, הכל אמיתי, מה אתה לא מכיר את אחותי? באמת? יש לה גנן. כן, גנן פרטי, ומטפלת מיוחדת לילדה, אתה לא מכיר אותה? או אחותי רק עושה ככה עם היד, יש לה על היד טבעת יהלומים בשתי של אלפיים דולאר לפחות. או היא רק עושה ככה עם היד ויש נותנים לה כל עבודה שהיא רוצה."

ובעיקר הוא שמח כשבאים לבקר אותו שם, בניוירוק, מכרים מישראל. הוא לובש אז את מיטת בגדי הדוגמן שלו, לוקח אותם לאיזה מקום שיש, מיוחד, בעל אופי אמריקאי טיפוסי, ומספר להם על גיוריו. והנה יום אחד הגיעה לגיוריו גיולסלין גיולסלין, והזכירה לידיה בועז מזור את הבטחתו לארץ אתה בבית אחותי ולהכיר לה את האחות ואת הטבחית שלה. "נו, בועז," היא אמרה לו, "הבטחת להזמין ארץ תי לארוחת-ערב אצל אחותך, או מה עם ההזמנה הזאת?" המועד נקבע. בועז בא לקחת את גיולסלין מביתה ושניהם נסעו לבית אחותו. העוזרת פתחה להם את הדלת. בועז החל להציג את הויר. "את רואה, זאת העוזרת. משלמים לה לפחות שבע מאות דולאר לחודש. הנה הרוקוקו. את רואה,

שני תפוחים

שמויק קראום ניסה לעשות לעצמו קאריירה וכסף בתור בעל של נשים עשירות. הוא לא הצליח בזה, וניסה את מזלו בתור זמר ובתור שחקן, והצליח. אחיו צדוק קראום הולך בדרכיו, ולענתעתה הוא נמצא בשלב הראשון, ולמרות כל כשרונותיו המגוונים מנבאים לו שהוא יימצא בשלב זה עוד זמן רב.

צדוק

אומנם הוא נשוי לאמריקאית והרבה אושר ואהבה הוא לא רואה בחייו, אבל מסתבר שגם במיקצוע הזה יש נן עוד הנאות קטנות.

שהיא שברה אותו על השיער ולא על הראש.

הבחורה שהתרוממה לא-מכבר מהארי התחילה לצעוק, ונעמי עם הפיאה בידה רצו לבית-השימוש, זרקה את הפיאה ופתחה את המים. הפיאה לא טבעה שם. כי בית-השימוש מוש היה סתום. לעומת זאת הדיסקוטק הוצף כולו, ינוקא כעס, האורחים בוססו בכוח והרטיבו את נעליהם. ורק נעמי שחתה בתוך המהומה הזאת כמו דג במים, "יש לכם מזל שזה אני. אילו בוסו היו, בא, זה היה הרבה יותר נורא."

הצדיקה מירושלים

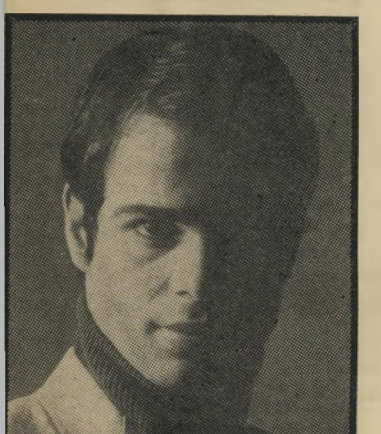
בערב יום-הכיפורים נוהגים יהודים אדו קים לחלוץ נעליים, להתפלל יחפים, כדי לכ פר על עונות עשי-שואל.

אבל יש יהודים — ויהודיות — שהחט אים שלהם נמחלים להם ממילא. אלה צדי קים גדולים וצדיקות מופלגות. בעלי ייחול וקשר ישיר לשמיים. הם לא הולכים יחפים הם אפילו לא הולכים ברגל.

אחת כזאת היא הרבנית הראשית ויקטוריה ניסים.

בעוד שמשטרתי-ירושלים אסרה את הכ ניסה לרחבת הכותל המערבי במכונית, מפ את קדושת-המקום ונוחיות-המבקרים, יש כמו, בין השניים אנשים ששוחים יותר כך שלא התפלא איש כאשר לפני שבוע ערב יום-הכיפורים, חדרה מכונית הנושא את הלוחית 125 לרחבת-הכותל. ממנה ירדו הרבנית ניסים, הנמצאת עתה בשנות-החמי שים של חייה, היא ניגשה בצעדים מאו ששים לעזרת-הנשים והתייחדה והתפללו שם.

ללכת, האוכל על השולחן, בועז כימעט שלא הצטער על זה. והוא המשיך לעקוב בחזרת קרש על הרושם שהמקום הזה היה על ידידתו מצרפת.

בועז

הנאות קסנות, אמנם, אך בכל-זאת הנאות בזמן האחרון הוא מסתובב בניוירוק ב פולקסוואגן 69. הוא נוטע הלון ושיוב ב שדרה החמישית, ומנסה לנקר את העיניים לכל אלה שהשאירו את הרולס-רויס שלהם עם הנהג, בבית.

כשיושבים איתו במקום פרטי, הרחק מה פולקסוואגן, הוא מחייך חיוך נאה של בע מכונית, מניח את מפתחותיו על השולחן ומפליט: "אני מפחד שהחיתי לא טוב או המכונית שלי. אולי ניגש להזיז אות קצת."

אחרי כמה הערות כאלה אין ברירה אל לשאול אותו: "מה, יש לך מכונית?" וע זה הוא עונה: "כן." וכדי לא להסתכ שמא בזה תיפסק השיחה המעניינת הו מוסיף מייד: "קיבלתי אותה מהסילומין הנה הה. מבתו של גנראל נאצי. הני נתנה לי אותה בתור שילומים."